

Sygn. akt IC 445/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Alina Gąsior
Protokolant	st.sekr.sąd. Beata Gurdziołek

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa W. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie, zwrot kosztów pogrzebu

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 56.000,00 (pięćdziesiąt sześć tysięcy 00/100) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 6.596,00 (sześć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt sześć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów pogrzebu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 3.130, 00 (trzy tysiące sto trzydzieści 00/ 100) złotych tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa i kwotę 1.760,00 (jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt 00/100) złotych tytułem zwrotu wydatków;
5. nie obciąża powoda W. W. kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa;
6. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 4.330,00 (cztery tysiące trzysta trzydzieści 00/100) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego .

SSO Alina Gąsior

Sygn. akt IC 445/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 31 marca 2016 roku powód W. W. reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W.:

- kwoty 70.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią matki, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w oparciu o art. 446 § 4 k.c.,
- kwoty 8.245,00 zł tytułem zwrotu kosztów pogrzebu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w oparciu o art. 446 § 1 k.c.,
- kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 14 grudnia 2015 roku w miejscowości R. gmina M. doszło do wypadku komunikacyjnego, którego następstwem była śmierć S. W., matki powoda. W dacie śmierci matki powód miał zaledwie 28 lat. Nagła śmierć matki była dla niego ciosem. Powód nie może się pogodzić ze śmiercią ukochanego rodzica i z tym, że nie będzie już matki w jego życiu i w życiu jego małej córeczki. Powód wskazał również, że poniósł koszty pogrzebu w łącznej kwocie 8.245 zł.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 16 maja 2016 roku pozwany reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zaznaczył, że postępowanie wobec sprawcy wypadku jest w toku i Ubezpieczyciel nie mógł rozpatrzyć wniosku powoda, ponieważ nie została potwierdzona wina sprawcy wypadku i nie zostały wyjaśnione okoliczności wypadku. Jednocześnie pozwany wskazał, że nie dysponuje danymi, iż śmierć matki wpłynęła w sposób istotny na życie powoda i doprowadziła do jego radykalnej zmiany.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska. Pozwany podniósł, że poszkodowana przyczyniła się do wypadku w około 70%, natomiast powód wskazał, że ewentualne przyczynienie się poszkodowanej mogło wynosić około 10%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2014 roku doszło do wypadku drogowego w miejscowości R., w trakcie którego kierujący pojazdem marki S. S. S. (1) potrafił rowerzystkę S. W. na przejściu dla pieszych. Przeciwno sprawcy wypadku toczyło się postępowanie karne i prawomocnym wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2017 roku S. S. (1) został uznany za winnego czynu polegającego na tym, że kierując samochodem marki S. o numerze rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że poruszając się na prostym odcinku drogi nie zachował szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych, nie dostrzegł wjazdu rowerzystki S. W. na to przejście i podjął manewr hamowania ze znaczną zwłoką, w efekcie czego doprowadził do jej potrącenia, w następstwie czego nieumyślnie spowodował wielonarządowe obrażenia ciała u S. W. skutkujące jej śmiercią w dniu 15 grudnia 2014 roku. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wymierzył S. S. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat. Sąd, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych, w tym również na rzecz W. W. kwoty po 1.500 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd Rejonowy ustalił, iż kierowca poruszał się z prędkością około 60 km/h. Pokrzywdzona, po wyjściu ze sklepu wsiadła na rower i wjechała na przejście dla pieszych. Była ubrana w kamizelkę odblaskową. Zamierzała przejechać je z lewej na prawą stronę. Kierowca, bezpośrednio przed samochodem w światłach mijania dostrzegł rowerzystkę i najpierw odbił kierownicą w lewo, a następnie rozpoczął manewr hamowania i uderzył rowerzystkę prawym, przednim narożnikiem pojazdu.

(dowód: akta sprawy VII K 379/16 – wyrok Sądu Rejonowego k. 119, uzasadnienie – k. 128 – k. 133, wyrok Sądu Okręgowego – k. 197)

Na odcinku drogi, gdzie doszło do wypadku działa jedna oprawa oświetlenia ulicznego. Oświetlenie uliczne jest sterowane za pomocą zegara astronomicznego i warunki atmosferyczne nie mają wpływu na jego działanie. W dniach 13 – 15 grudnia 2015 roku oświetlenie działało od godziny 16:07 po południu do godziny 07:02: rano. Lampa była sprawna (brak odnotowania awarii).

(dowód: pismo Urzędu Gminy M. – k. 209)

W dniu zdarzenia poszkodowana S. W. robiła zakupy i zarówno sprzedawca sklepu w R., jak też inne osoby, które widziały wówczas poszkodowaną widziały, że była ubrana w kamizelkę odblaskową.

(dowód; zeznania świadków na rozprawie w dniu 25 sierpnia 2016 roku – Z. K. – nagranie płyta k. 114, protokół k. 109v, E. N. – nagranie płyta k. 114, protokół k. 109v, 110, T. W. (1) – nagranie płyta k. 114, protokół k. 110, T. W. (2) – nagranie płyta k. 114, protokół k. 110v)

W toku postępowania karnego został sporządzona opinia przez biegłego z dziedziny mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego, w której biegły odniósł się do dwóch sytuacji, gdy kierująca rowerem posiadała kamizelkę odblaskowa i gdy jej nie posiadała. W sytuacji posiadania kamizelki odblaskowej, kierujący samochodem marki S. (...) miał możliwość stwierdzenia ruchu przy lewej krawędzi jezdni obiektu z elementami odblaskowymi z odległości co najmniej 50 metrów. W związku ze zbliżaniem się do przejścia dla pieszych obowiązany był zachować szczególną ostrożność i przewidywać, że obiekt z elementami odblaskowymi może być osobą pieszą na przejściu i powinien rozpocząć hamowanie.

W przypadku, gdy kierująca rowerem nie miała kamizelki odblaskowej kierowca samochodu marki S. (...) nie miał możliwości widzenia ruchu roweru wjeżdżającego z lewej strony na jezdnię w obszarze przejścia dla pieszych. Rower nie miał oświetlenia elektrycznego i bocznych elementów odblaskowych. Możliwość dostrzeżenia roweru w światłach mijania powstała dopiero gdy znalazł się on przed lewym reflektorem samochodu.

Postępowanie S. W. było nieprawidłowe i niezgodne z zasadami bezpieczeństwa ruchu drogowego, w zakresie niezachowania szczególnej ostrożności i wjechania rowerem wzdłuż na przejście dla pieszych, co stanowiło manewr włączania się do ruchu na drodze (...). Nieprawidłowe postępowanie pokrzywdzonej stanowiło o bezpośredniej przyczynie wystąpienia wypadku.

(dowód: kserokopia opinii biegłego K. L. z akt VII K 379/16 – k.68 – k. 86)

Prędkość pojazdu S. przed zderzeniem oszacowano na około 58 km/h. W chwili wystąpienia stanu zagrożenia kierujący pojazdem S. mógł poruszać się z prędkością 58km/h, a zatem przekroczył prędkość dopuszczalną na tym odcinku drogi – 50 km/h. Poszkodowana przejeżdżała z lewej strony drogi na prawą po oznakowanym przejściu dla pieszych z prędkością około 8 km/h. Zbliżając się do przejścia dla pieszych kierujący pojazdem był zobligowany do poruszania się z prędkością dopuszczalną, ale bezpieczną w danej sytuacji (nieoświetlone przejście dla pieszych), czyli z prędkością, która w danych warunkach zapewnia panowanie nad pojazdem i umożliwia zatrzymanie go przed przeszkodą, której napotkanie na drodze można i należy przewidywać. Kierujący pojazdem S. zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych mógł spodziewać się na nim przechodzących pieszych. Odległość, z której kierujący mógł zobaczyć kierującą rowerem mogła wynosić nie więcej niż 22 m. Kierujący pojazdem miał możliwość zauważenia rowerzystki przekraczającej lewą krawędź jezdni w swoich światłach mijania z odległości nie większej niż 22 m. Miałby zatem możliwość uniknięcia zderzenia z rowerzystką, gdyby dostosował prędkość jazdy do warunków widoczności. Po zauważeniu rowerzystki kierujący potrzebowalby dodatkowego czasu (około 1 s) dla wykonania skutecznego manewru hamowania. Prędkość bezpieczna wynikająca z warunków widoczności powinna wynosić około 35 km/h.

Zasadniczą przyczyną wystąpienia wypadku w dniu 14 grudnia 2014 roku było nieprawidłowe zachowanie rowerzystki S. W., która włączając się do ruchu nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa innemu pojazdowi. Ponadto poruszała się po przejściu dla pieszych w sposób niedozwolony – jadąc na rowerze. Kierujący pojazdem s. S. S. (2) popełnił błędy w taktyce jazdy polegające na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych i nie zastosował się do zasady poruszania się z prędkością bezpieczną oraz nieprawidłowo obserwował przedpole jazdy – zauważył rowerzystkę tuż przed potrąceniem. Ponadto przekroczył

prędkość dozwoloną na tym odcinku drogi i poruszał się z prędkością niebezpieczną. Błędy w taktyce jazdy mają związek z możliwością uniknięcia wypadku i pozwalają na przypisanie mu przyczynienia się do wypadku.

Kierujący samochodem marki S. zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie zastosował się do zasady zachowania bezpiecznej prędkości, która w tym wypadku wynikała z warunków widoczności i wynosiła około 35 km/h. Kierujący pojazdem miał możliwość uniknięcia zderzenia z rowerzystką, gdyby dostosował prędkość jazdy do warunków widoczności. Kierujący pojazdem, gdyby poruszał się z prędkością bezpieczną i prowadził prawidłową obserwację przedpola jazdy, to mógłby uniknąć wypadku.

(dowód: opinia biegłego w dziedzinie techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych K. W. – k. 138 – k. 167, opinia uzupełniająca – k. 271 – k. 276)

S. W. jechała rowerem przez drogę, a nie prowadziła rower, a samochód uderzył w środkową i tylną część roweru. Poszkodowana została uderzona prawym narożnikiem, a następnie zsunęła się na prawą stronę samochodu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej J. G. – k. 220, 221)

Przed wypadkiem powód mieszkał od około 3 lat osobno ze swoją rodziną w odległości około 7 kilometrów od miejsca zamieszkania matki. Zmarła mieszkała wraz z najmłodszym bratem powoda, natomiast pozostałe siedmoro rodzeństwa powoda mieszkało osobno ze swoimi rodzinami. Ojciec powoda zmarł w listopadzie 2014 roku. Powód wraz z żoną odwiedzał matkę co najmniej raz w tygodniu, przeważnie w niedzielę. Matka powoda pomagała synowi w opiece nad jego małą córką, poza tym pomagała mu też finansowo. Zawsze interesowała się, co się dzieje u syna, pytała też o rodzinę jego żony. Kiedy doszło do wypadku, powód przyjechał na miejsce zdarzenia i chwilę rozmawiał z matką, która była jeszcze przytomna. Poszkodowana była ubrana w ciemny płaszcz i w kamizelkę odblaskową. Po śmierci matki powód chciał korzystać ze wsparcia jakiegoś specjalisty, ale nie było go na to stać. Rodzeństwo wspierało się wzajemnie. Powód pracował w gospodarstwie teściów, a obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą, firmę ogólnobudowlaną. Po śmierci matki powód i jego rodzeństwo często odwiedzają jej grób. Mimo upływu kilku lat od zdarzenia powód nie może pogodzić się ze śmiercią matki. Kiedy jeździ do domu rodzinnego, musi przejeżdżać obok miejsca gdzie doszło do wypadku i wówczas „widzi mamę, jak tam leży”.

(dowód: zeznania powoda na rozprawie w dniu 13 czerwca 2016 roku – nagranie, płyta k. 46, protokół k. 43v, 44, 44v w związku z zeznaniami na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2018 roku – nagranie płyta k. 308, protokół k. 306v, 307)

Powód poniósł koszty pogrzebu w łącznej kwocie 8,245,00 zł. Na koszty te złożyły się: usługa pogrzebowa – 2.300,00 zł, opłata w kościele – 2.200,00 zł (ksiądz, organista, kościelny, wykopanie gronu), zakup odzieży dla zmarłej – 99,00 zł, koszt kwiatów – 1.470,00 zł, koszt przyjęcia po pogrzebie, tzw. konsolacji – 2.176,00 zł.

(dowód: faktury i rachunek – k. 11, 12, 13, 14)

Powód reprezentowany przez pełnomocnika zgłosił szkodę Ubezpieczycielowi w piśmie z dnia 15 grudnia 2015 roku i wezwał go do zapłaty kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: akta szkody)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów. Po sporządzeniu opinii przez biegłego K. W. (2) była ona kwestionowana przez obie strony. Po sporządzeniu opinii przez biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz uzupełniającej opinii przez biegłego K. W. (2), pełnomocnik powoda kwestionował wnioski końcowe opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego, jednak po wydaniu prawomocnego wyroku karnego, nie wnosił o sporządzenie opinii uzupełniającej, podnosząc że kwestię winy i przyczynienia powinien rozstrzygnąć Sąd, a nie biegły. Zarzuty pozwanego odnośnie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych sprowadzały się natomiast do kwestionowania wniosków biegłego dotyczących bezpiecznej prędkości kierującego pojazdem oraz

prędkości poruszania się rowerzystki, co do których to zastrzeżeń biegły odniósł się już w opinii uzupełniającej i kolejne sporządzanie opinii byłoby zbędne.

Sąd zważył co następuje

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie. Bezspornym jest, że sprawca wypadku, w następstwie którego poniosła śmierć matka powoda ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Zakładzie (...) i pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, natomiast podnosił kwestię znacznego przyczynienia się zmarłej do powstania szkody (około 70%).

Zasadą, określoną w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), jest to, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Wyłączenie tej odpowiedzialności normuje art. 38 wymienionej ustawy.

Bezspornym jest, że kierujący samochodem, ubezpieczony w pozwanym Zakładzie ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436 § 1k.c. w związku z art. 435 §1 k.c. i jest to odpowiedzialność na zasadzie ryzyka. Jedną z przesłanek egzoneracyjnych, wyłączających odpowiedzialność pozwanego, jest wyłączna wina poszkodowanego, która to przesłanka nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Odpowiedzialność kierującego samochodem została przesądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim wydanym w sprawie VII K 379/16 i zgodnie z treścią art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Z opisu czyny, za który został skazany S. S. (1) wynika, że „kierujący pojazdem podczas zbliżania się do przejścia dla pieszych, nie dostrzegł wjazdu rowerzystki S. W. na to przejście i podjął manewr hamowania ze znaczną zwłoką. W efekcie czego nieumyślnie spowodował wielonarządowe obrażenia ciała u S. W. skutkujące jej śmiercią, czym wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 i 2 k.k.”

Należy również wskazać, że z opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego K. W. (2) wynika również, że kierujący samochodem marki S. nie dostosował prędkości pojazdu do panujących warunków widoczności, przekroczył prędkość dozwoloną, nienależycie obserwował przedpole jazdy i gdyby zbliżając się do przejścia dla pieszych, jechał z mniejszą prędkością, w tym konkretnym przypadku, z prędkością około 35 km/h, miałby możliwość uniknięcia wypadku.

Jednocześnie, mając na uwadze przebieg zdarzenia, w tym także wnioski zawarte w opinii biegłego K. W. (2), Sąd uznał, iż powódka, w około 20 procentach przyczyniła się do powstania szkody. Mianowicie z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych wynika, że to kierująca rowerem nie zachowała szczególnej ostrożności, nie ustąpiła pierwszeństwa innemu pojazdowi, poza tym poruszała się po przejściu dla pieszych w sposób niedozwolony, jadąc na rowerze. Podobne wnioski zostały zawarte w opinii innego biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego K. L. (2), sporządzającego opinię w sprawie karnej.

Zgodnie z treścią art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza stopnia winy obu stron.

Do instytucji przyczynienia szeroko odniósł się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 lipca 2014 r., wskazując, iż polega ono na tym, że pomiędzy zachowaniem poszkodowanego a szkodą istnieje adekwatny związek przyczynowy. Związek ten występuje wtedy, gdy w wyniku analizy stanu faktycznego sprawy dojść można do wniosku, iż bez udziału poszkodowanego szkoda hipotetycznie nie powstałaby lub nie przybrałaby rozmiarów-, jakie ostatecznie osiągnęła. W powyższym wyroku Sąd Najwyższy opowiedział się za koncepcją kauzalnego charakteru instytucji przyczynienia się. Oznacza to, że podstawę stwierdzenia przyczynienia stanowi zachowanie, które może być uznane za jedno z ogniw w normalnym toku zdarzeń. Przyczynienie jest kategorią obiektywną, którą należy rozpatrywać tylko w ramach adekwatnego związku przyczynowego w ujęciu art. 361 k.c., mającego zastosowanie do wszystkich powiązań kauzalnych na gruncie kodeksu cywilnego. Uznanie przyczynienia się za kategorią obiektywną oznacza, że nie należą do jej treści elementy podmiotowe. Dotyczy to zarówno czynników subiektywnych po stronie poszkodowanego (wina

lub brak winy, a nawet nieprawidłowość niezawiniona), jak i po stronie odpowiedzialnego za szkodę - wina albo brak winy i odpowiedzialność na zasadzie ryzyka lub słuszności (por. wyrok Sądu Najwyższego 10 lipca 2014 r., sygn. akt II PK 239113, opubl. Lex nr 1539466, wyroki z dnia 19 października 1963 r., II CR 976/62, OSNCP 1964 Nr 10, poz. 206, Z dnia 10 stycznia 1970 r., II CR 624/69, OSNCP 1970 Nr 9, poz. 163, z dnia 21 października 1971 r., I CR 465/71, niepublikowany, z dnia 3 czerwca 1974 r., II CR 786/73, niepublikowany, z dnia 7 marca 1974 r., I CR 7/74, OSPiKA 1975 Nr 5, poz. 103; z dnia 15 marca 1976 r., W CR 68/76, OSNCP 1977 Nr 1, poz. 12; z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/o8, OSNC - ZD 2009 Nr 3, poz. 66).

Przenosząc powyższe uwagi w realia rozpoznawanej spraw stwierdzić należy, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy skutkowało uznaniem przez Sąd, iż to powódka w około 20 procentach przyczyniła się do powstania szkody.

Podstawę roszczeń powoda stanowi przepis art. 446 § 4 k.c., który stanowi, iż Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przesłanki do wystąpienia z roszczeniem o zadośćuczynienie w trybie art. 446 § 4 k.c. są analogiczne jak przesłanki dochodzenia zadośćuczynienia pieniężnego określone w art. 445 k.c., przy czym zadośćuczynienie przyznawane na podstawie art. 446 § 4 k.c. ma zrekompensować straty niemajątkowe wywołane przez śmierć najbliższego członka rodziny.

W niniejszej sprawie chodzi niewątpliwie o krzywdę spowodowaną cierpieniami psychicznymi powoda z powodu śmierci matki.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i winno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, ponieważ mowa jest o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, natomiast zostały one wypracowane przez judykaturę, zwłaszcza Sąd Najwyższy. Określając wysokość zadośćuczynienia, Sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania zawodu.

Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma więc przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., IV CR 902/61, OSNCP z 1963 r., poz. 105 OSP i KA z 1966 r., poz. 92 w wyroku z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/79).

Przytoczone orzecznictwo, wydane na gruncie art. 445 k.c. ma przez analogię zastosowanie do zadośćuczynienia przyznawanego na podstawie art. 446.

Niewątpliwym jest, że tragiczna, nagła śmierć matki spowodowała u powoda W. W., poczucie krzywdy, bólu i osamotnienia. Niewątpliwym jest, że mimo założenia własnej rodziny powód był mocno emocjonalnie związany z matką, często odwiedzał matkę, pomagał jej, a z kolei matka pomagała synowi, zwłaszcza w opiece nad małoletnią córką. Powód mógł liczyć na swoją matkę, jej pomoc, wsparcie w trudnych chwilach, poza tym po śmierci ojca w domu rodzinnym spotykał się zarówno z matką jak też z rodzeństwem. Powód mimo upływu czasu nadal borykał się z urazem psychicznym, często wspomina matkę, nie może pogodzić się z jej utratą, poza tym odżywają w nim wspomnienia z wypadku, kiedy przejeżdża drogą, gdzie do niego doszło. Powód często odwiedza grób matki i trudno mu zaakceptować, że matka nie zobaczy już nigdy jego córki, którą zajmowała się, odwiedzając syna.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd uznał, iż zasadnym jest przyznanie powodowi W. W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 54. 000 złotych, przy uwzględnieniu przyczynienia się zmarłej do powstania szkody.

Sąd, na podstawie art. 446 § 1 k.c. uwzględnił żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz poniesionych kosztów pogrzebu.

Powód, przedstawiając faktury i rachunki wykazał, że poniósł łączne koszty związane z pogrzebem w kwocie 8.245,00 zł, natomiast wysokość otrzymanego zasiłku pogrzebowego nie zwalnia pozwanego z obowiązku poniesienia wykazanych kosztów.

Mając na uwadze wysokość kosztów poniesionych przez powoda i stopień przyczynienia się zmarłej do szkody Sąd uwzględnił żądanie w zakresie kosztów pogrzebu pomniejszając te koszty o 20%. W związku z powyższym wysokość należnych powodowi kosztów pogrzebu wynosi 6.596,00 złotych. Taką też kwotę Sąd zasądził na podstawie art. 446 § 1 k.c.

Ustawowe odsetki od kwot zasądzonych tytułem zadośćuczynienia i zwrotu kosztów pogrzebu, Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 817 § 1 k.c. od dnia 30 stycznia 2016 roku, tj. od dnia, w którym upłynął trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego, licząc od doręczenia pozwanemu zgłoszenia szkody w piśmie z dnia 15 grudnia 2015 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozliczenia kosztów. Łączne koszty procesu wyniosły 14.434,00 zł., z czego każda ze stron poniosła koszty wynoszące 7.217 zł (koszty zastępstwa procesowego obowiązujące w dacie wniesienia powództwa wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa). Mając na uwadze, iż powództwo zostało uwzględnione w 80%, w takim zakresie pozwanego obciążają koszty procesu.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 4.330,00 złotych ($14.434,00 \text{ zł} \times 80\% = 11.547,20 - (\dots),00$).

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 k.p.c. obciążył pozwanego opłatą sądową w kwocie 3.130,00 zł od uwzględnionej części powództwa i kwotą 1.760,00 zł tytułem zwrotu wydatków.

Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył powoda kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, mając na uwadze charakter dochodzonych roszczeń, a także sytuację rodzinną i majątkową powoda.